

ת"פ 47550/10/15 - תביעות צפת נגד יניב מועלם

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 47550-10-15 תביעות צפת נ' מועלם
תיק חיצוני: 17708/2015

בפני	כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מאשימה	תביעות צפת
נגד	
נאשם	יניב מועלם

החלטה

בפניי בקשה למתן צו להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

כתב אישום ורקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **החזקת סמים לצריכה עצמית** - עבירה לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973.

על פי כתב האישום, ביום 14/1/15 סמוך לשעה 12.30, החזיק הנאשם בביתו בקיבוץ שניר סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 12.3 גרם, וכן סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 2.79 גרם.

2. בבקשה שהוגשה ביום 20/06/16, מבקש הנאשם להורות למאשימה להמציא לידי את המסמכים והנתונים הבאים:

א. נתונים לגבי מספר תיקי החקירה שנפתחו בגין החזקת סמים לצריכה עצמית בשלוש השנים האחרונות ופילוח מספרי של תוצאות החקירה (סגירה מחוסר עניין לציבור, סגירה מחוסר ראיות והגשת כתב אישום).

ב. כל כתבי האישום שהוגשו על ידי משטרת ישראל בשלוש השנים האחרונות בגין החזקה עצמית של סמים "קלים" כנגד נאשמים שאין להם רישום פלילי.

עמוד 1

בבסיס הבקשה עומד סירובה של המאשימה לסגור את תיק החקירה נגד הנאשם ללא הגשת כתב אישום, וטענתו, כי הגשת כתב האישום נגדו מהווה אכיפה בדרגת מפלה, המנוגדת להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, המורה שלא להעמיד לדין, לדבריו, נאשמים ללא עבר פלילי אשר נתונים כנתונים, וכל זאת כפי שיוחב המשך.

3. טיעוני הצדדים נפרשו במספר שלבים - בקשה ותגובה כתובות, דיון במעמד שני הצדדים, תגובות משלימות בכתב, ולבסוף דיון משלים.

לאחר שבחנתי את הבקשות והתגובות, ובשים לב לנסיבותיו של מקרה זה, מצאתי כי דינה של הבקשה להידחות. אנמק להלן את החלטתי:

המסלול הראוי

4. אתיחס תחילה למסלול הנורמטיבי שנבחר לבקשה זו - הגשת בקשה בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ, אם כי דומה שהמאשימה לא חלקה בסופו של דבר על הלגיטימיות הפרוצדורלית של הבקשה, שנענתה עניינית, ודחייתה על הסף כלל לא התבקשה.

פסיקת ביהמ"ש העליון בע"מ 2668/15 מ"י ואח' נ' פרופ' הלל וייס (מיום 18/11/15), אליה הפנתה ב"כ הנאשם בצדק, קבל את עמדת המדינה כי ככלל, המסלול הפלילי, בסעיפים 74 ו-108 לחסד"פ, הוא המסלול המתאים לנקוט בו על ידי נאשם המבקש לקבל לידי חומרים שמטרתם לבסס טענת הגנה מן הצדק.

באותו עניין נקבע כי אמנם לנאשם בפלילים קיימת, כמו לכל אזרח, גם זכות עצמאית ומקבילה לפנות לקבלת מידע על פי חוק חופש המידע, ואולם במסלול זה אין הוא נבדל מאחרים בכל "זכות יתר", בשל מעמדו כנאשם בפלילים, בעוד שבמסלול הפלילי בקשתו נבחנת באופן ייעודי ויעיל.

אביא את הדברים כלשונם כפי שנאמרו בעניין וייס ע"י כב' המשנה לנשיאה השופט רובינשטיין:

"טענה זו נראית לנו במקומה במישור הכללי. איננו סבורים, ובכך אנו משלימים את ההכרעות בפרשות סגל וג'ולאני, כי יש מקום ל"כרוז" בין בתי המשפט ולעירוב תחומין, וגם לעיכובו של ההליך הפלילי בשל "חישוב המסלול מחדש" במישור המינהלי, דבר שעליו התריע בית משפט זה בעניין סגל (ראו פסקה 4 לחוות דעתו של השופט (כתארו אז) גרוניס שם). המסלול הפלילי אחד ואחד הוא, ודרכו צריך וניתן להגיע לכל חומר שבית המשפט סבור כי יעשה צדק עם הצדדים ובמיוחד עם הנאשם, ולכבד את מלוא זכויותיו, גם לגבי חומרים רלבנטיים שאינם נופלים לתוך הקטגוריה של חומר חקירה לפי סעיף 74. יש לשמור על נקינותו ושלמותו של המסלול הפלילי,

שהמחוקק עיצב בקפידה לשם עשיית הצדק. אין בכך כדי למנוע מנאשם, ככל אדם אחר, לפנות בבקשה ואחר כך בעתירה לפי חופש המידע, אך מעמדו ככל אדם, ואין לו כנאשם "זכויות יתר" לפי חוק חופש המידע. מקום מיצוי זכויותיו בהליך הפלילי הוא ההליך הפלילי. המסלול המוצע לפי סעיפים 149(10) ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי עשוי וצריך לענות על צרכי ההגנה, ועדיין נותרים אנו במסלול הפלילי. נדמה שבכך נפתר לעת הזאת הנושא העקרוני שעלה כאן."

המבחנים לבירור הבקשה

5. הורדנו, איפוא, מרשימת המחלוקות לבירור את שאלת המסלול, שכן כאמור, המסלול שננקט בהליך זה נמצא הולם וראוי למטרה שלשמה נקט, ביסוס טענת הגנה מן הצדק, ואיסוף חומר לשם כך. יחד עם זאת, אציין כי הבחירה במסלול הפלילי משפיעה על חלק מהשיקולים, על הגישה הבסיסית ועל המבחנים בהם תטופל הבקשה.
- שאלת נחיצותם של חומרים, ובקשה לקבלם, כשהיא נבחנת במסלול הפלילי, נבדקת בראש ובראשונה **במבחן של רלוונטיות**, וזאת בעוד שנקודת המוצא במסלול לפי חוק חופש המידע היא שונה לחלוטין, ולפיה הטעם לבקשת העיון בחומרים איננו חשוב כלל (ראה דבריה של כב' השופטת ברק ארז בע"מ 1786/12 ג'ולאני נ' מ"י, פסקה 29, להלן "עניין ג'ולאני").
- על אף אותה נקודת מוצא, גם בירור בקשה המוגשת על פי חוק חופש מידע כרוכה במבחנים שונים, ומוגבלת בסייגים שונים, אליהם לא ארחיב את ההתייחסות בהחלטה זו, שכן ממילא לא בהליך על פי חוק חופש המידע מדובר (אזכיר כי הליך משפטי לאכיפת חוק חופש המידע יש להגיש לבית המשפט מחוזי, ואינו מצוי בסמכותו של בית משפט זה).
- אסתפק בכך שאוסיף כי גם בבקשות אשר מוגשות על פי חוק חופש המידע, אשר נבחנות על פי הוראות החוק הספציפיות, עשויה להיות חשיבות לשאלה באם הונח בסיס לכאורי לחשד לאכיפה בררנית (ראה דבריה של כב' השופטת ברק ארז בעניין ג'ולאני שם).
6. ב"כ הנאשם טענה, בהסתמך על עניין ג'ולאני הנ"ל, כי הנחת בסיס לכאורי לטענת אכיפה בררנית אינו תנאי סף לקבלת המידע, וטענה זו אינה מקבלת. גם אם יש בטענה זו מן הממש, לגבי בקשות המוגשות במסלול על פי חוק חופש המידע, הרי שאין היא נכונה בהליך על פי המסלול הפלילי, שבו כאמור, המבחן המרכזי הוא מבחן של רלוונטיות, לגבי נחיצותם של חומרים, אשר אינם מוגדרים "חומרי חקירה" במובן המקובל של סעיף 74 לחוסד"פ. ניתן לסכם, באופן כללי וגם משהו, כי אזרח הפונה לקבלת מידע על פי חוק חופש המידע, פטור, מחד, להצביע על סיבת נחיצותו של החומר, ובכך נהנה לכאורה מהקלה פרוצדורלית, ואולם מאידך, אין לאותו פונה "נקודות זכות" בהליך המנהלי בו נקט, אם החומר נחוץ לו להגנה כנאשם בהליך פלילי - לפיכך מבחינה זו, הוא מאבד יתרון מהותי בנימוקיו.
7. את הדברים שציינו לעיל, בדבר ההבדלים בין שני המסלולים ראוי לסייג בהפניה לשתי פרשות בהן נדונות בקשות על פי חוק חופש המידע, שם נשקלו, בסופו של דבר שיקולי רלוונטיות הנוגעים ללב טענת "הגנה מן הצדק". בעניין ג'ולאני הנ"ל, כמו גם בפרשת אליצור סגל (עמ"מ 2398/08 מ"י נ' סגל, להלן: "עניין סגל"), החלטה נוספת אליה הפנתה ב"כ הנאשם, ננקטו בקשות לקבלת חומרי חקירה על פי חוק חופש המידע. בשני המקרים, נתקבלו הבקשות באופן חלקי, כשהתקבלה בקשתם

של נאשמים בפלילים לקבל נתונים לגבי מדיניות אישום, נתונים סטטיסטיים, ומידע על העמדה לדין או על סגירת תיקים - הכל כדי לבסס את טענות הנאשמים על כך שהופלו באכיפה בררנית. הן בעניין ג'ולאני, והן בעניין סגל, הורו בתי המשפט למאשימה לאסוף חומרים כמבוקש, באופן מוגבל וחלקי יחסית למבוקש, ולהעבירם לנאשמים. הנתונים בשתי הפרשות שונים הם עד מאד מעניינו של הנאשם כאן, עד שנראה שניתן להקיש מאותן החלטות, לעניינו - בדרך של היפוך מסקנה.

הנאשם בעניין סגל הואשם בעבירות הנוגדות את חופש הביטוי, עבירות שהסמכות להעמדה לדין בגין נתונה למחלקה לתפקידים המיוחדים בפרקליטות המדינה. נטען כי אישומו של סגל פוגע בחופש הביטוי, והתבקשו חומרים לגבי מדיניות אישום בעבירות דומות, כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית. בקשתו של אותו נאשם התקבלה חלקית, והמאשימה הורתה לאסוף נתונים לגבי מדיניות אישום בעבירות דומות במשך תקופה שנקבעה. פסק הדין באותו עניין התבסס על חשיבות האיזון בין זכותו של המבקש לקבל לידיו נתונים על מדיניות אישום, לבין החשש מפני הקצאת משאבים מופרזת לאיסוף חומרים ולהקצאת מידע. בית המשפט הדגיש בפסק דינו כי **ההיענות לבקשה הייתה קשורה במאפייניהם המיוחדים של עבירות הנוגדות את חופש הביטוי** נאמר במפורש כי יש הצדקה להעברת המידע (באופן מוגבל) רק כי מדובר בעבירות "לא רגילות".

עניינו של הנאשם כאן, ונסיבותיה של בקשה זו שונים שוני מובהק מעניין סגל, כפי שיפורט בהמשך.

גם עניין ג'ולאני, שונה מעניינו מהותית. באותו עניין נתבקשו נתונים לגבי חקירה, העמדה לדין ומדיניות אישום או סגירת תיקים, לגבי עבירה שהוכנסה רק זמן קצר קודם לכן לספר החוקים (החזקה בתנאי עבדות). בית המשפט הכיר בכך שיש לבחון אמות מידה של התביעה לגבי העבירה החדשה. הבקשה צומצמה והתקבלה כך שדובר במספר קטן וסביר של תיקי חקירה ספציפיים, אשר המאשימה חוייבה להגיש לגביהם מידע.

בשני העניינים - עניין סגל ועניין ג'ולאני, התייחס ביהמ"ש העליון, בסופו של דבר התייחסות נכבדת למדי לשאלה העניינית - האם ישנו חשש שמא הגשת כתב האישום הייתה מפלה ומנוגדת למדיניות, **בעבירות נדירות ומיוחדות**, ולאור שאלה זו, התקבלו הבקשות חלקית.

8. בקשתו של הנאשם תיבחן, איפוא, בין היתר, לנוכח בחינת השאלה אם הונח בסיס ממשי לטענת האכיפה הבררנית. על פי פסיקת בית המשפט העליון, פעולת רשות מנהלית נהנית מחזקת תקינות, ולפיכך הטוען טענה על פגיעה באמות הצדק או עוול בפעולת הרשות, מחוייב לעמוד בנטל הפרכת החזקה (ראה בג"ץ 6396/96 **סימונה זקין נגד ראש עיריית באר שבע**).

טענת אכיפה בררנית הינה טענה מטענות ההגנה מן הצדק אשר לגביה נקבע בפס"ד בורוביץ (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נגד איתמר בורוביץ (31.3.05)**), כי היא עשויה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, כפי שזו נתפסת בעיני בית המשפט. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק הוא מהלך קיצוני שבית המשפט ינקוט בו במקרים חריגים ביותר, בהם יידרש הנאשם להוכיח קשר סיבתי בין התנהגותה הפסולה של הרשות לבין הפגיעה בזכויותיו.

רק אם ימצא כי יש ממש בטענה כי הגשת כתב האישום נגד הנאשם הנה מפלה - תימצא רלוונטיות לחומרים

המבוקשים, ותתהווה הצדקה להעבירם.

נסיבותיו של הנאשם ונימוקי הצדדים

9. הנאשם, לעומת הנאשמים בעניין סגל ועניין ג'ולאני, שהואשמו בעבירות אשר בתי המשפט התייחסו לייחודן, מואשם בעבירה נפוצה ביותר שעניינה החזקת סמים לצריכה עצמית. טענתו של הנאשם הנה, כי מדיניות ההעמדה לדין הנוהגת בתביעה הכללית מחייבת את המאשימה שלא להגיש כתב אישום נגד נאשמים שנתוניהם כשלו - שכן אין לנאשם עבר פלילי כלל, ותיק פלילי קודם שנפתח נגדו בשנת 2008, אשר עניינו גם כן החזקת סמים, נסגר מבלי שהוגש בו כתב אישום.

כדי לתמוך בטענה כי הנאשם הופלה לרעה, התבקשו הנתונים שפורטו לעיל, שעניינם מידע על הגשת כתבי אישום, והחלטות על סגירת תיקים, בגין החזקת סמים "קלים" לצריכה עצמית על ידי נאשמים במשך השלוש השנים האחרונות.

10. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם עומד בתנאים שנקבעו בהנחיות היועמ"ש לגבי חשודים בהחזקת סמים, אשר נגדם אין להגיש כתב אישום, אלא לסגור את התיק בעילה של היעדר עניין לציבור.

11. המאשימה השיבה כי דין הבקשה להידחות, ונימקה את בקשתה בכך שהחומר המבוקש אינו מצוי בידה, ואינו ניתן לשליפה "בלחיצת כפתור". נטען כי היענות לבקשת הנאשם תטיל נטל בלתי סביר על המאשימה ותמנע ניתוב כוח אדם למשימות דחופות יותר, שכן, כאמור, אין בידי המאשימה רשימה של כל התיקים המבוקשים, וכי לשם הפקת הנתונים ישנו צורך בהפקת נוסחה מיוחדת, הזנת כל התיקים הרלוונטיים למערכת ומהם יהיה צורך להפיק את המידע המבוקש.

12. עוד נטען, כי עניינית הנאשם לא הרים את הנטל לבסס טענה לאכיפה בררנית בהגשת כתב האישום נגדו, שכן הנחיות היועמ"ש יושמו לגביו באופן נכון ובלתי מפלה.

דין והכרעה

13. כאמור, מצאתי כי מוטלת על הנאשם החובה להרים נטל ההוכחה ראשוני מהותי בדבר פעולה לא תקינה של הרשות, ושל אכיפה בררנית.

במרכז הטענה כי הנאשם הופלה בהגשת כתב האישום נגדו, עומדות הנחיות היועמ"ש. הנאשם טוען שהעמדתו לדין נוגדת את אותן הנחיות, ואילו המאשימה טוענת שהגשת כתב האישום מוצדקת על פי אותן הנחיות עצמן. מדובר בהנחיות שהנן נוהל פנימי, המסדיר את עבודת התביעה, ואשר מוודא כי החלטות יתקבלו באופן שוויוני ואחיד, בקריטריונים ברורים.

14. הנחיית היועמ"ש 4.1105 - מדיניות התביעה בעבירות אחזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית
קובעת כדלקמן (להלן: "הנחיית היועמ"ש"):

בסעיף 7(ג), בעמוד 7 קובעת כדלהלן:

"...בתפיסת הסם הראשונה אצל אדם נעדר כל תיקים פליליים, כאשר ברור כי מדובר בשימוש עצמי ראשוני, בחינת מעידה ובהתקיים התנאים שיימנו להלן, ניתן לסגור את התיק תוך אזהרה שתירשם בגיליון הפלילי... הדבר יחול אך בהצטבר התנאים הבאים:
(1) הודאת החשוד.

(2) הגשת בקשה מאת החשוד לסגירת התיק באזהרה. הבקשה תכלול התחייבות של החשוד שלא להוסיף ולהשתמש בסמים מכל סוג שהוא, כמו גם את הצהרתו, לפיה הוא מודע לכך שאם ייתפס בשנית ימוצה עמו הדין, אך לגבי הפעם הראשונה... (3) העדר רישומים פליליים בעבירות סמים או עבירות רלבנטיות אחרות, כגון, עבירות רכוש... (רישומים - לרבות מב"דים ותיקים סגורים מחוסר עניין לציבור).

(4) העדר נסיבות מחמירות (שימוש על יד בעל תפקיד האחראי לשלום אחרים)."

עינינו הרואות (בס"ק (3), כי בין הקריטריונים לגניזת תיק סמים, על פי הנחיית היועמ"ש, מצויה דרישת סף לעבר פלילי נקי מכל רישום פלילי. תיק שנסגר בעבר בעילה של "אין עניין לציבור", ייחשב, לפיכך, "רישום פלילי" לצורך ההנחיה, ומי שבגליון שלו מופיע תיק כזה - לא יהיה זכאי להזדמנות של הימנעות מאישום בגין עבירת סמים מהסוג המצויין.

15. במהלך הדיונים לבירורה של בקשה זו, הובררו הנתונים העובדתיים הרלוונטיים לגבי הנאשם, ודומה כי כעת, בניגוד למצב בתחילת ההליך, מדובר בנתונים מוסכמים, ואלה הם:

א. הנאשם נחקר בעברו בגין החזקת סמים בשנת 2008, במסגרת תיק פל"א 392136-08. באותה חקירה הודה הנאשם כי חומר שנתפס ברכבו, כשנעצר בעת שהיה בדרכו מהצפון לאזור הערבה, הנו סם מסוג חשיש, שהושאר בתיקו האישי על ידי חבר. הנאשם מסר בחקירה שהוא משתמש בחשיש לעיתים רחוקות.

ב. באותו תיק החקירה לא הוגש כתב אישום, והוא נסגר בעילה של היעדר עניין לציבור.

ג. נכון ליום 14/1/15, שבו החזיק הנאשם לכאורה, על פי המיוחס לו בכתב האישום הנוכחי, סמים מסוג חשיש וקנבוס בביתו שבקיבוץ שניר - הייתה ההחלטה לגבי עילת סגירת התיק, אותה עילה בה נומקה סגירתו "היעדר עניין לציבור".

ד. גם ביום הגשת כתב האישום, 25/10/15, היה התיק משנת 2008 סגור בעילת היעדר עניין לציבור.

ה. רק לאחר הגשת כתב האישום בתיק זה, פנתה באת כוחו של הנאשם למשטרה (ליחידה החוקרת, תחנת בית שאן) בבקשה לשנות את עילת הסגירה של אותו תיק משנת 2008 מ"היעדר עניין לציבור" לעילה של "חוסר ראיות". הבקשה נומקה בכך שבאותו תיק חקירה לא נתקבלה חוו"ד לסמים. המשטרה נעתרה בסופו של דבר לבקשה - עילת סגירת התיק שונתה מעילה של "היעדר עניין לציבור" לעילת "חוסר ראיות". אשר על כן, עובר להגשת

הבקשה נשוא הליך זה, היה התיק משנת 2008 סגור בעילה המעודכנת והחלופית של "חוסר ראיות".

16. הפירוט שלעיל מצביע לפיכך על נסיבות ייחודיות וחריגות של מקרה זה ושל הנאשם. נסיבות אלה מאיינות להשקפתי את הצורך במידע אותו מבקש הנאשם לקבל לידיו. הטוען לאכיפה בררנית מחוייב להצביע על אפליה שלו מול אחרים שנתונים זהים או דומים מהותית לשלו. לבקשת הנאשם היה ממש אילו היה מבקש מידע על נאשמים שהשתלשלות העניינים בעניינם זהה - כאלה שעילת סגירת תיק סמים קודם שלהם השתנתה לאחר ביצועה לכאורה של עבירת סמים נוספת, והגשת אישום בגינה. הבקשה במתכונתה הנוכחית, בה מתבקשים נתונים גורפים לגבי נאשמים ללא עבר פלילי בתחום הסמים, אינה מכוונת לציבור דומה, ולכן ממילא אין בה לבסס טענה של אכיפה בררנית של הנאשם. יש הבדל מהותי בין הנאשם, ששינה את עילת סגירתו של תיק קודם, כשכבר היה נאשם בתיק חדש, לעומת אחרים שלא עשו כן.

17. מתוך טיעוניה של המאשימה עלה הקושי הרב לאסוף מידע כמבוקש. כתבי אישום שעניינם "סמים קלים" להחזקה עצמית, הנם בין הנפוצים ביותר בבתי משפט השלום. הדעת נותנת כי חלק גדול מאותם כתבי אישום מוגשים נגד נאשמים נעדרי עבר פלילי, שכן מטבע הדברים "תמיד ישנה הפעם הראשונה". מטבע הדברים - רבים הם מאד גם התיקים אשר בגינם לא מוגשים כתבי אישום, ושבהם מסתפקת הרשות באזהרה, על פי הנחיות היועמ"ש. מצאתי כי אין להטיל על המאשימה את הנטל הרב לאסוף מידע לגבי כל אותם תיקים, וזאת כי כאמור, אין בהם את אותה השתלשלות עניינים ייחודית המאפיינת את נתוניו של הנאשם. בנוסף, שוכנעתי כי יהיה זה קשה עד בלתי אפשרי ממש, לאתר, בין תיקי החזקת הסמים הרבים, המטופלים בתחנות המשטרה הרבות, תיק שנסיונותי דומות, אם אכן ישנו תיק כזה. כך שגם אילו הוגשה בקשה למצוא את התיקים שעניינם דומה - הייתי קובעת כי אין אפשרות מעשית להיעתר לבקשה, ללא הקצאת משאבים רבים מאד, כוח אדם וזמן לביצוע המשימה.

18. משהובהרה המסכת העובדתית לגבי הנאשם, מצאתי כי אין הוא עומד בנטל הראשוני המוטל עליו להצביע על הגשת אישום תוך אפליה או אכיפה בררנית. כאמור, בעת שנתפסו אצלו סמים, לכאורה, היה בגיליון הרישום הפלילי שלו רישום לגבי תיק סמים שנסגר **מעילת חוסר עניין לציבור**, וזה היה גם המצב בעת הגשת האישום. מבחינה זו, אין הנאשם עומד בארבעת התנאים המצטברים של הנחיית היועמ"ש, שכן תנאי (ג), שעניינו היעדר עבר פלילי, אינו מתקיים לגביו.

19. בקשתו של הנאשם התקבלה בסופו של דבר, ועילת הסגירה השתנתה, ואולם אני סבורה שהנחיית היועמ"ש מטילה על המאשימה לבטל בנסיבות אלה כתב אישום שכבר הוגש כדין וללא אפליה.

20. קריאת הנחיית היועמ"ש מגלה כי לא קמה עילה לביטול כתב האישום מטעם נוסף. כאמור, הנחיית

היועמ"ש מכתבה תנאים מצטברים, אשר רק בהתקיימם ייגנז תיק הסמים מחוסר עניין לציבור, ולא יוגש כתב האישום. הראשון שבתנאים הנו כי יהיה "ברור כי מדובר בשימוש עצמי ראשוני, בבחינת מעידה". בעניינו, עיון בתיק הסמים משנת 2008 מגלה אינדיקציה ברורה לכך שהחזקת הסמים על ידי הנאשם כעת, בשנת 2015, איננה כלל וכלל שימוש עצמי ראשוני, שכן, כאמור, הוא נתפס עם סמים כבר בשנת 2008, והודה כי השתמש בסמים מדי פעם כבר אז. בנוסף, דומה כי אין מחלוקת על כך שגם בחקירתו בתיק הנוכחי מסר הנאשם פרטים על שימוש בסמים יותר מבאופן חד פעמי.

21. ב"כ הנאשם טענה כי בפועלה מול המשטרה (תחנת בית שאן), בבקשה לשינוי עילת סגירת התיק משנת 2008, לא הסתירה את כוונתה להשתמש בהחלטה לצורך הליך זה. משכך, נטען כי החלטת המשטרה שם, לשנות את עילת הסגירה, מחייבת את יישום הנחיית היועמ"ש כאן, תוך ביטול כתב האישום. מנגד, טענה המאשימה כי עילת הסגירה של התיק משנת 2008 השתנתה שלא בהקשר לתיק זה, לאחר שקצינת משטרה השתכנעה לשנות את עילת הסגירה בהיעדרה של חוו"ד סמים. אני מקבלת את עמדת המאשימה בעניין זה, מה גם שב"כ הנאשם, בתשובתה לשאלתי, אישרה שבמכתבים רשמיים ששלחה למשטרה, בעניין שינוי עילת הסגירה של התיק משנת 2008, לא הביאה לידיעת היחידה החוקרת את קיומו של תיק סמים חדש לנאשם. אני רואה בהיעדרות תחנת בית שאן לבקשה לשנות עילת סגירת תיק משנת 2008, משום התחייבות כלשהי, ולו בעקיפין, של המשטרה לגבי כתב אישום זה.

22. אציין כי אני רואה כל משקל לכך שלא נעשתה חוו"ד סמים בתיק הסמים של הנאשם משנת 2008. אני מקבלת בעניין זה את טענת המאשימה על כך שתיק פלילי, אשר אין בו כוונה להגיש כתב אישום, ואשר ייסגר מחוסר עניין לציבור, אינו מצדיק ביצוע בדיקת מעבדה הכרוכה במשאבים. אציין שוב כי הנאשם הודה בשנת 2008 שמדובר בסמים מסוג חשיש אותם נתפס נושא לשימוש.

23. לאחר שסקרתי בהרחבה את נסיבותיה של בקשה זו, מצאתי כי הנתונים, בצירוף לסעיפיה המפורטים של הנחיית היועמ"ש, די בהם כדי לבחון את הטענה לאכיפה בררנית, וכי המידע המבוקש, שאיסופו יכביד באופן בלתי סביר על המאשימה, איננו רלוונטי.

24. הנחיית היועמ"ש מסכמת ומביעה גישה סלחנית וצופת פני עתיד של מערכת אכיפת החוק כלפי מי שנמצא מחזיק סמים "קלים", לראשונה, וברור לגביו שמדובר בשימוש עצמי, שהנו מעידה ראשונה. המדיניות הנה כי חשוד כזה, אשר יתחייב להימנע משימוש נוסף בסמים - ייקבל הזדמנות לסיים את ההליך בלא אישום. לשם כך נדרש היעדר מוחלט של רישום פלילי, אף לא קיומו של תיק סמים שנסגר כבר בעבר בחוסר עניין לציבור. דרישה זו מבטאת עמדה ברורה, לפיה הזהרה בלא אישום, בגין החזקת סמים, הנה פריבילגיה חד פעמית, אשר ניתן להנות ממנה רק במעידה ראשונה. הנאשם לא עומד בחלק זה של דרישות ההנחיה, שכן הוא נהנה בעבר מאותה מדיניות, ולא יכול ליהנות מכך שוב. מצבו של הנאשם לא השתנה מהותית מאז היום שבו נתפסו אצלו לכאורה הסמים, וזאת אף על פי שפעל בהצלחה לשנות את עילת סגירת התיק הקודם. הנאשם לא הצביע, לפיכך, באופן מספק על אכיפה בררנית כלפיו.

לנוכח כל האמור לעיל - בקשתו של הנאשם נדחית.

ניתנה היום, א' חשוון תשע"ז, 02 נובמבר 2016, במעמד
הנוכחים.